

DESIRE®

Naima Simoneová
Dcera vyděrače

 HARLEQUIN®
TM

NAIMA SIMONEOVÁ

DCERA VYDĚRAČE

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

Milá čtenářko,

pojďme se vydat s mými hrdiny na dobrodružnou cestu za štěstím a za láskou. Ovšem na počátku postavy mých příběhů čeká ještě jedna stejně důležitá cesta, a to sestup do vlastního nitra. Čeká je objevení vlastních hodnot, přání a tužeb a také zbavování se strachů a předsudků.

V povídce Už nejsme přátelé ona a on překročí hranici přátelství a posunou svůj vztah na vyšší úroveň teprve tehdy, když se zbaví strachu ze ztráty vzácného vztahu... Romance Dcera vyděrače nám představí hrdiny z takzvané lepší společnosti, kteří ale touží po autentickém svobodném životě navzdory pokřivené morálce svých původních rodin. Příběh Utajovaný poměr staví hrdiny před rozhodnutí, zda je možné skloubit milenecký poměr s prací...

Ano, mé hrdiny čeká nejedno komplikované rozhodnutí. Věřím však, že Vy, milá čtenářko, ať již sáhnete po kterémkoli titulu, si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Naima Simoneová

DCERA VYDĚRAČE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Secret Crush Seduction

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Naima Simone
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7858-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7859-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7860-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Co mi to tu, sakra, povídáte?“ zahřímal Cain Farrell a vyletěl ze židle v knihovně svého otce.

Svého zesnulého otce.

Barron Farrell musel nejdřív zemřít, aby Cain překročil práh jeho mauzolea, kde si protrpěl pekelné dětství. Když mu bylo jednadvacet, okamžitě po promoci, odsud odešel a nevrátil se sem ani na narozeniny, Vánoce, Velikonoce nebo třeba jen rodinnou večeři. Už tak bylo zlé se s otcem vídat během dvanactihodinových směn v práci v kancelářích Farrell International, konglomerátu, který jejich rodině patřil už po čtyři generace. Před jedenácti lety se zapřísahal, že do otcova historického sídla v Beacon Hill už nikdy nevkročí.

To bylo pro otce typické, byl schopný udělat cokoliv, klidně si umřít na infarkt, jen aby Caina přiměl porušit slovo.

Vždycky to byl zlý manipulativní tyran.

Cain vyrazil po naleštěné dřevěné podlaze, minul tmavý kožený nábytek, rozmístěný kolem kamenného krbu, vinoucí se schodiště, vedoucí k ochozu kolem nekonečných polic plných knih a prvních vydání klasiků, které se otec nikdy nenamáhal přečíst. Pokud by se Cain kolem sebe příliš rozhlížel, vyplížily by se ze zákoutí jeho mysli číhající vzpomínky a začaly ho trýznit. Připomněly by mu tresty, kterých se

mu dostávalo právě tady, před tímhle stolem, za kterým teď seděl Daryl Holleran, otcův právník.

Bože, jak Cain tuhle místnost nenáviděl. Celý tenhle zatracený dům.

Zvedl se v něm vztek. Prudce se zarazil před arkýřovým oknem s výhledem do soukromé zahrady, obehnané zdí. Výhled ho ale nezaujal. Veškerá jeho pozornost se totiž upírala na další dva muže, mlčky sedící u stolu.

Dva neznámé, které nikdy v životě neviděl, až dnes. A jejichž přítomnost byla podmínkou čtení Barronovy poslední vůle.

Dva neznámé, kteří byli podle Daryla Cainovi bratři.

Poloviční bratři.

„Caine,“ ozval se Daryl a jeho sametový baryton nabyl uklidňující tón, jako by Cain právě nepřišel o podnik, který měl po právu řídit a který mu nebude patřit. „Je mi jasné, že tě to zaskočilo –“

Cain si odfrkl a vrazil v pěst sevřené ruce do kapes černých kalhot. Prudce se otočil. „Přestaň žvanit nesmysly, Daryle,“ vyštěkl.

Darylovi budiž ke cti, že ani nemrkl a Cainův vzteklý tón bez povšimnutí přešel. No jistě, Daryl byl Barronovým právníkem celých třicet let. Za tu dobu už mu musela narůst hroší kůže.

„Jenže, hochu,“ pronesl Daryl a vzal ze stolu složku papírů, „tvůj otec takto rozhodl, a Barron se o podmínkách dědictví vyjádřil naprosto jasně. Hlavní balík akcií se rozdělí mezi jeho žijící dědice. Ale to pouze tehdy, když ty a tvoji bratři budete ochotní žít v Bostonu a společně firmu řídit po celý jeden rok. Až ten rok uběhne, můžete se rozhodnout, zda podnik povedete dál společně, nebo ty, Caine, budeš moci akcie svých bratrů odkoupit a společnost Farrell International tak bude tvoje. Pokud kterýkoliv z vás nebude s podmínkami souhlasit, pak půjde

společnost a všechny její pobočky do likvidace a prodá se nejvyšší nabídce. A je tu ještě jedna podmínka," dodal Daryl.

„No aby ne,“ odtušil Cain hořce.

„Týká se to tebe, Caine.“ Daryl se odmlčel a Cain poprvé uviděl v očích starého muže rozpačitý výraz. Až se mu z toho sevřel žaludek. Pokud to rozhodilo i tohohle chlapíka s hroší kůží, dalo se čekat to nejhorší. „Ty budeš muset bydlet celý rok tady. V tomhle domě.“

Cain se ani nepohnul. Nemohl. Kdyby se třeba jen nadechl, nejspíš by následoval výbuch. Barronovi nestačilo mu jen zničit budoucnost. Ne, musel ještě ke všemu svého syna vmanipulovat do toho, aby začal znovu prožívat svoji nejhorší noční můru.

Ten zlý, nechutný mizera.

„Takže jen proto, že si to přeje chlap, který opustil moji matku, mám všeho nechat a přestěhovat se sem z Washingtonu?“ Vousatý obr v černé košili, vybledlých džínsech a okopaných botách, kterému Daryl říkal Achilles, zavrtěl hlavou. „Matka mi sice nechala zapsat jeho příjmení, ale to je všechno, co jsem od něho kdy dostal. Vůbec nic mu nedlužím.“

A tobě taky ne.

Achilles to sice neřekl nahlas, ale ta slova doslova visela ve vzduchu. Cain zatnul zuby. No jistě, případný rozpad podniku, ve kterém Cain pracoval většinu svého života, by pro tohohle člověka nic neznamenal. Vůbec by se ho nedotklo, kdyby Cain přišel o všechny roky tvrdé práce po boku netolerantního nelítostného Barrona, kdyby přišel o možnost konečně se postavit do čela firmy, jak celý život snil.

On si kvůli tomu nemusel nic vytrpět.

Jenže Cain ano.

Bylo to jeho dědictví. Jeho odměna za to, že přežil soužití s Barronem Farrellem a nakonec přežil i jeho.

Ale i po smrti Barron dokázal najít způsob, jak mu všechno zničit přímo před nosem.

„Musím přiznat, že když jsem dostal pozvánku na tohle záhadné setkání, neměl jsem tušení, že to bude setkání rodinné,“ odušil druhý muž, Kenan Rhodes, a zvedl obočí nad výraznými šedomodrými očima, které všichni tři zdědili po společném otci. „Ale musím souhlasit s Achillem.“ Obr přitakal a Kenan pokrčil rameny. „Mám práci v naší rodinné firmě. Dobrou práci. Kdybych odešel, bylo by to, jako bych se k nim obrátil zády. Proč bych to měl dělat? Barrona Farrella jsem osobně neznal, ale donesla se ke mně jeho pověst. A bez urážky, já mu vůbec nic nedlužím.“

Cain hleděl na oba muže, a přestože podle poslední vůle to byli jeho bratři, necítil k nim žádné pouto. Neměli nic společného. Až na ty oči, jinak by v nich nikdo příbuzné nehledal.

Kenan měl světle hnědou kůži, nakrátko ostříhané vlasy a upravenou bradku. Míšení ras na něm bylo patrné na první pohled. Všichni tři byli vysokí a svalnatí, ale Cain a Kenan měli široká ramena a štíhlou postavu, zatímco Achilles byl obr, který by se rozhodně neztratil ani jako obránce amerického fotbalu. Když se k tomu přidaly ještě téměř po ramena dlouhé, téměř černé vlnité vlasy, větší rozdíl by mezi nimi už ani snad být nemohly.

Přesto... Caina nijak nepřekvapilo, že otec jeho matku podváděl. Jeho nevěry nebyly doma žádným tajemstvím. Jen ho překvapilo, že Barron nezplodil pouze jedno, ale rovnou dvě nemanželské děti. Očividně mu bylo jedno, s kým se vyspal a jaké to mělo následky, ale Cain nechápal, že svěřil vedení firmy mužům, které vlastně vůbec neznal. Nedokázal si to dát dohromady s tím, jak se jeho otec celý život snažil mít všechno dokonale pod kontrolou.

Barron ale nejspíš celý život své syny nespouštěl z očí. A neobtěžoval se je uznat za vlastní, dokud se mu to nehodilo. Dokud jimi nemohl manipulovat jako figurkami na šachovnici.

A tohle už Barronu Farrellovi, jak ho znal, odpovídalo dokonale.

„Žádný pocit odpovědnosti od vás nečekám a ani ho po vás nechci,“ prohlásil Cain. Jeho nic neříkající hlas neprozrazoval ani zlost ani obavy, cloumající jeho tělem. „Oba máte pravdu, máte vlastní život. Jenže ten můj se dnes navždycky změnil. Nejen že jsem zjistil, že mám dva bratry, o kterých jsem neměl nejmenší tušení, ale taky že všechno, kvůli čemu jsem tolik –“ *trpěl*, „– dřel, je najednou úplně mimo můj vliv, v rukou cizích lidí, kteří mi vůbec nic nedluží, jak jste sami naznali. Jistě, můžete klidně odejít a nic se pro vás nezmění. Ale pro mě? *Změní se úplně všechno*. Já jen tak odejít nemůžu.“

Začala se ho zmocňovat panika. „Nemám –“
Ani dědictví. Kontrolu. Moc. Hlas.

Copak ho otec opravdu tolik nenáviděl, že se ho snažil ponižovat dokonce i z hrobu? Aby ho přinutil škemrat u cizích lidí o pomoc? Aby ho zachránili?

Ano, přesně, nenáviděl ho.

To vědomí ho zasáhlo jako vichřice, a všechno, co kdy k otci cítil: vztek, smutek, zmatek, hořkost, a bože, dokonce i lásku, to vše se mu v hrudi roztočilo jako tornádo.

„Do háje se vším,“ zavrčel, přeběhl místností, prudce otevřel těžké dveře knihovny a vyrazil ven. Vzduch. Potřeboval čerstvý vzduch, ve kterém by nevisel pocit zoufalství a bezmoci. Vlastní slabosti.

Vykročil do haly a téměř okamžitě ho do tváře uhodil zvuk veselého hovoru. Jistě. Smuteční recepce. Díky tomu cirkusu v knihovně dočista vytěsnil z hlavy, že se ve velkém sále v domě shromáždila asi stovka lidí, aby truchlila za jeho otce.

Odfykl si.

Takže tihle že truchlí?

Z hlasitého živého hovoru, smíchu a cinkání

skleniček by člověk nepoznal, zda se tu slaví otcovy narozeniny nebo probíhá smuteční hostina.

Cain vydechl, prudce se otočil a vyrazil do zadní části domu, na opačnou stranu, než se nacházeli jeho „hosté“. V téhle náladě by nebyl dobrým společníkem a už vůbec nestál o to, aby mu někdo projevoval upřímnou soustrast.

Aspoň Barron už byl teď na lepším místě.

DRUHÁ KAPITOLA

Devon Colová se zamračila na zeleň před sebou a v hlavě měla jedinou myšlenku: Jak, pro všechno na světě, dokázal zahradník udržet listí tak zelené v polovině října? Používal nějaké speciální hnojivo? Někáký nový pesticid? Panenskou krev?

Stála venku na zahradě s vysokým živým plotem, vytvářejícím bludiště s útulnými zákoutími a romantickými úkryty. Kdo by řekl, že by se tohle magické místo mohlo skrývat za tím studeným mauzoleem, které to honosné sídlo tolik připomínalo? Tedy pokud právě sem majitel nezavlékal ty, kteří se zprotivili jeho vůli, aby tu padli za oběť nenažranému Minotaurovi?

Och, a další myšlenka... Zahleděla se do skleničky červeného vína, kterou svírala v ruce. Neměla by být tahle třetí sklenička cabernetu sauvignonu už raději poslední? Když člověk začne přemýšlet o zahradničení a řecké mytologii v pouhých deseti vteřinách, přestat pít může být docela moudré.

S povzdechem zírala na dno skleničky. S Barro-nem Farrellem se setkala pouze krátce při několika příležitostech, kam ji otec dovlékl s sebou. I tak... mrtví si zaslouží větší úctu. Když už ne kvůli Barro-novi samotnému, tak aspoň kvůli jeho synovi, který určitě za svého otce truchlí.

Na myslí jí vytanul Cain Farrell a ucítila zvláštní tlak v břiše. Nikdy předtím syna a dědice Barrona

Farrella nepotkala, až dnes. Na tom nebylo nic zvláštního, vždyť dělala, co mohla, aby se vyhnula všem večírkům a slavnostním večerím, které její otec tolik miloval.

Zavřela oči a klesla na mramorovou lavičku ve stinném koutě zahrady. Sice byla na pohřbu v kostele, ale mezi davy lidí Caina Farrella neviděla. Spatřila ho až u hrobu.

Přehlédnout se nedal, byl vyšší než většina smutečních hostů.

Jeho stoická tvář bez úsměvu byla... krásná. Úzký, ostře řezaný obličej s vystupujícími lícními kostmi, téměř brutálně dokonalé rysy, plná ale přesto tvrdá ústa a ostrá brada. Černý, bezchybně padnoucí oblek, který dával vyniknout jeho širokým ramenům, štíhlému pasu a svalnatým nohám. Král. Připomínal jí krále, který už se jako vládce narodil, ale neměl by problém na sebe navléknout brnění, sevřít meč a dát se do boje po boku svých mužů. Rozkazovačný, neúprosný a nemilosrdný, když toho bylo zapotřebí. Snad jediná věc, která na něm byla měkká, byla tmavá vlnitá hříva, sčesaná nazad a padající přes límeček košile. Ovšem místo toho, aby husté prameny ubraly trochu tvrdosti jeho výrazu, jen zdůraznily ostré rysy jeho tváře a stopy přísnosti kolem smyslné křivky jeho úst...

Byla jí za sebe hanba.

Vždyť právě truchlí za svého otce, a ona na něho zírala, jako by byl Pan Prosinec v kalendáři Milionáři roku. Možná měl otec nakonec pravdu, když o ní říkal, že by ji s sebou neměl nikam brát.

Ze smutku ji bodlo u srdce. Položila si dlaň na hrud', jako by se pokoušela tu bolest zahnat. Už deset let žila ve světě bohatých a nedokázala do něho zapadnout. Nic s tím nezmohly ani lekce etikety, ani šatník plný značkového oblečení.

Co by dala za to, aby mohla odejít z jejich domu

v Beacon Hill, z Bostonu, a vrátit se do starého dvojdomku v Plainfieldu v New Jersey. V jedné polovině bydlela ona se svými rodiči, ve druhém žil strýček, teta a tři bratřenci. Jejich dům byl pořád plný lidí, příbuzní chodili tam a zpět, bouchaly dveře, pokrýkovali na sebe, smáli se. Byl to šťastný domov.

To bylo ovšem ještě předtím, než jejich matku zabil vleklý kašel, se kterým odmítala jít k lékaři. Kašel, ze kterého se rozvinul těžký zápal plic. Předtím, než se otec rozhodl svůj smutek přebít tvrdou prací a rozšiřováním svého obchodu s elektronikou, který nakonec prodal nějaké větší firmě. Výdělek pak investoval do firmy, ze které se stala jedna z největších v oblasti zabezpečovacích zařízení, a otec se tak z průměrně bohatého stal milionářem.

Bylo to předtím, než se otec rozhodl, že Plainfield je pro něho a jeho dceru příliš nudný. To byla jeho slova, ne její. Ona svoje rodné město milovala, milovala svoji rodinu. Jenže otec s příbuzenstvem přerušil veškerá pouta a odstěhoval se s ní do Bostonu, kde se začal bavit tím, že se pokoušel dostat do nejvyšší společnosti. Do společnosti, do které se vstupenka nedala koupit ani za všechny jeho peníze. Což ho nicméně nedokázalo odradit.

Právě proto se ocitli na pohřbu Barrona Farrella. Otec si nehodlal nechat ujít příležitost potkat se s nejvýznačnějšími podnikateli, společenskou smetánkou a celebritami. Na jeho obhajobu ale musela uznat, že nebyl jediný, kdo pojal miliardářovu smrt jako jednu velkou veselou oslavu.

Devon si znovu povzdechla, vzala skleničku a vstala z lavičky. Raději by se měla vrátit dřív, než ji otec začne hledat a bude ji probodávat svým věčně nespokojeným pohledem. Na chvíli zavřela oči. Bože, ještě pořád si pamatovala chvíle, kdy z jeho tmavých očí zářila jen láska, cit a hrdost. Jenže to bylo v dobách, kdy býval manželem a otcem a ke spokojenosti mu

stačilo mít jen pár obchodů s elektronikou. Předtím, než do jejich životů vrazila klín smrt.

„Zatracený mizera.“

Drsné zavrčení uslyšela dřív, než se jí před očima zjevila vysoká postava a zůstala stát jen pár centimetrů od ní.

Nebyl to jen tak někdo.

Cain Farrell.

Doslova jí m cloumala zloba. Ne, zloba ne. *Vztek*. Černé vlasy, černý oblek... vypadal jako predátor. Vysoký, temný, smrtící. Číhající na tu správnou kořist, kterou by mohl uchvátit a... sežrat.

Připadala si hloupě, protože nedokázala říct, zda chce být víc tou kořistí nebo se poddat bláznivému nutkání ho utěšit. Pohladit ho po vlasech, širokých ramenou. Jistě, byla hloupá. Protože člověk při smyslech se přece nepokouší ukonejšit dravce, který vyrazil na lov.

I kdyby to byl naprosto neuvěřitelně sexy dravec...

Cain se prudce zarazil a probodl ji pohledem přimhouřených očí. Nedokázala se nadechnout.

Sakra.

„Kdo jste?“ spustil. Jeho hlas v sobě nesl půlnoc, nejdražší skotskou... a hořkou čokoládu. Mňam.

„Já?“ vydechla. Ach bože. V duchu nad sebou kroutila hlavou. Pak ale udělala osudovou chybu a zadívala se do absolutní krásy jeho očí. Ach. Na hřbitově ho viděla z dálky, takže nedokázala odhadnout, jakou mají barvu. Ale teď... „Netušila jsem...“ vydechla.

Hleděl na ni. Měl úžasné, modrošedé oči. Vlčí oči. *Nebuď hloupá.*

„Co jste netušila?“ zeptal se netrpělivě Cain.

„Vaše oči,“ vyhrkla a v duchu si spílala za ty tři vypité skleničky vína. Pokrčila rameny a dodala: „Na pohřbu jsem nedokázala odhadnout, jakou mají barvu. No, tak teď už to, hmm... vím,“ dokončila

nesouvisle. Vyloudila na tváři úsměv, udělala krok vpřed a překonala vzdálenost, která je oddělovala. „Devon.“

Natáhla k němu ruku, tu která nesvírala skleničku jako záchranný kruh.

Pár nekonečných vteřin na ni zíral a pak se pomalíčku pohnul.

Pocítila stisk dlouhých, elegantních prstů. Jako by do ní vpálil značku. Oheň pohltil její dlaň, rozléval se jí paží, kroužil jí hrudí jako supernova před výbuchem. Pohledem klouzal od jejich spojených rukou a sledoval cestu plamenů, které ji tak nečekaně pohltily. Jeho pohled však zašel ještě dál, klouzal po její nevysoké postavě, a nakonec se zastavil na její tváři.

Zvedla hlavu a setkala se s jeho vlčím pohledem. Bylo jí jasné, co Cain vidí. Vidí to, co každý, když se na ni podívá. Malá. Nevýrazné rysy. Jednou kohosi zaslechla, jak ji popsal jako „zapomenutelnou“. Prsa a boky na současnou módu příliš velké a zaoblené. Nejhezčí na ní zřejmě byly husté karamelové vlnité vlasy, nyní stočené do uzlu na zátylku. Když je měla rozpuštěné, padaly jí do půli zad. Vlasy, které měla po mámě.

Ne, nebyla žádná velká kráska. A on bezpochyby chodil se ženami, které patřily na filmové plátno a zdobily první stránky magazínů propagujících plavky. Ale co na tom! Jedna z prvních lekcí, kterou se v Bostonu naučila, bylo nenechat se zastrašit. Nedat najevo slabost. Při první známce nejistoty se na člověka vrhli jako supi na mršinu. Vzhledem k tomu, že tohle už si zažila tolikrát, její heslo bylo: *Předstírej, že se nic neděje, dokud se nedostaneš domů a neza-barikáduješ se v pokoji s pytlíkem brambůrků, rancerským dipem a Netflixem.*

Vždycky jí to fungovalo.

Cain na ni hleděl, tichý a přemýšlivý. Uvnitř se sice třásla, ale navenek nehnula ani brvou. Bože, ty